

คำทำนาย ๑๐ รัชกาล

หลังจากที่เจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังษีได้มรณภาพลงเมื่อวันเสาร์แรม ๒ ค่ำ เดือน ๘ ซึ่งตรงกับวันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๑๕ ตอนเที่ยงคืนเช้าวันรุ่งขึ้น นายอาณาราช ศิษย์ก้นกุฎิ ของเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ เข้าไปเก็บกวาดในกุฏิของท่าน ขณะทำความสะอาดกุฏิ นายอาณาราชได้พบเศษกระดาษชิ้นหนึ่งซุกอยู่ใต้เสื่อเป็นลายมือของเจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ เขียนสั้นๆ โดยสังเขป เป็นคำทำนายชะตาเมือง มีความว่า

" มหาภาพ พาลยักษ์ รักมิตร สนิทธรรม จำแนกชาติ ราชภูธรจัน ชนร้องทุกข์ ยุคทมิฬ ถิ่นกาขาว ชาววิไล "

มาดูบทวิเคราะห์ ที่หลายๆท่านติดตามที่เห็นมาแล้ว และที่อาจเป็นไปได้ในอนาคต ครับ

๑. มหาภาพ ในสมัยรัชกาลที่ ๑ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ได้ทรงปราบดาภิเษก คือปราบกบฏที่ก่อความเดือดร้อนให้บ้านเมือง และสำเร็จโทษสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรี พระเจ้าตากสินมหาราช ที่ทรงถูกพวกกบฏจับกุมขังและยึดอำนาจ ฐานวิกลจริต (คือถูกกล่าวหาว่าเป็นบ้าเสียสติ) ด้วยการนำไปประหารชีวิตด้วยท่อนจันทน์ (แต่หลายคนเชื่อว่าหนีมาบวชที่ถ้ำเขาขุนพนม จ.นครราชสีมา) รัชกาลที่ ๑ ทรงตั้งตนเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์จักรี ในการนี้ทำให้ผู้ที่จงรักภักดีต่อพระเจ้าตาก และผู้ที่ไม่เห็นด้วย รวมไปถึงผู้ที่เสียผลประโยชน์ เกิดแข็งข้อ ไม่ยอมสวามิภักดิ์แต่โดยดี ไม่ยอมรับว่าจันเถาะ จึงได้มีพระบรมราชโองการปราบพวกไม่เห็นด้วย หรือพวกกบฏต่อแผ่นดินใหม่ให้ราบคาบ มีการสังหารล้างโคตรกันทีเดียว ถึง ๘๒ ครัวเรือน รวมทั้งมีการประหารชีวิตโอรส และญาติพี่น้องพระเจ้าตากสินมิให้หลงเหลือเพื่อเป็นเส้นหนามในภายหลัง กล่าวกันว่าเสียชีวิตจากการเปลี่ยนแผ่นดินไม่ต่ำกว่า 400 คน มีการประกาศใช้กฎปรามกบฏ กฎมณเฑียรบาล และกฎอัยการศึก ชนิดตาต่อตา ฟันต่อฟัน ซึ่งเป็นเรื่องหวาดเสียว น่ากลัวมาก เพราะบ้านเมืองที่ก่อตั้งขึ้นมาใหม่ (คือสร้างกรุงเทพฯ เป็นเมืองหลวงใหม่) ยังระส่ำระสาย หาคำเป็นปึกแผ่นมั่นคงไม่ได้ จึงต้องทำทุกอย่างด้วยความเฉียบขาด จึงเรียกยุคนี้ว่า "ยุคมหากาฬ" หรือ"ยุคดำมืด" เนื่องจากยังไม่แน่ใจว่า "บ้านเมืองใหม่จะอยู่หรือจะไป" ยังมีสงคราม ๙ ทศ จากพวกคุณหมองมาสู้รบประสาชวาวบ้านด้วยแล้ว ใครเกิดยุคนี้อะก็ ร้องได้คำเดียวว่า "กลัวแล้วจ้า" (เพราะคนไทยยังไม่หายเข็ดกลัวพม่ายังไม่เชื่อมั่นในตัวผู้นำและขุนนาง เพราะสร้างความเหลวแหลกไว้เยอะในตอนก่อนเสียกรุงศรีอยุธยา) นับได้ว่าเป็นยุคอึมครึม มีดดำ จรุงๆ ไม่รู้ว่าอะไรจริงอะไรเท็จ พระเจ้าตากเสียสติจริงหรือไม่? ถูกประหารชีวิตหรือไม่? ด้วยเหตุใด? เป็นยุคมืดที่น่ากลัวจริงๆครับ

๒. พาลยักษ์ ในสมัยรัชกาลที่ ๒ พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย เป็นยุคแห่งความวิบัติเคราะห์ร้าย ของผู้คนในแผ่นดิน เนื่องจากเกิดอหิวาตกโรค (โรคห่า โรคท้องร่วง) ในปี พ.ศ. ๒๓๖๓ โรค ได้ระบาดไปทั่วเมือง มีผู้คนล้มตายเป็นอันมาก เพราะการแพทย์ในสมัยนั้นยังไม่เจริญ ตามสุสานวัดสำคัญต่าง ๆ เช่น วัดสระเกศ , วัดบพิตรพิมุข เต็มไปด้วยซากศพผู้เสียชีวิต ในเมื่อน้ำล้นคลองก็ยังมีซากศพลอยขึ้นอืดกันให้เกลื่อน เป็นที่อุจาดตาส่งกลิ่นเหม็นเน่าคลุ้ง น่าสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่ง ถนนหนทางมีแต่ความเจียบส่งดังแว้ง ผู้คนต่างหลบซ่อนอยู่ภายในบ้าน บางครอบครัวก็อพยพหลบหนีโรคภัยไปอยู่เสียหัวเมือง ในการนี้สิ้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๒ ถึงกับรับสั่งให้ทำพระราชพิธียิงปืนใหญ่รอบกำแพง พระบรมมหาราชวัง ๑ คืน (เป็นความเชื่อที่ว่า โรคห่า เกิดจากการกระทำของยักษ์มาร ภูติผีปีศาจ จึงต้องมีพิธีการสวดมนต์ บัณฑิตควาน ยิงปืนใหญ่ขับไล่ ให้นันตใจกลัวจะได้หนีไป ทำคล้ายกับพิธีสวดภาณยักษ์ หรือสวดอาถรรพ์ภูติปีศาจ นั้นแหละครับ) ทรงให้อภัยพระแก้วมรกตอันศักดิ์สิทธิ์ และพระบรมราชทูตออกแทนแทน เป็นการขับไล่และปลดปล่อยขวิญญูพลเมือง ในที่สุดโรคภัยก็สงบ แต่กว่าจะสงบราบคาบประมาณกันว่ามีผู้เสียชีวิตถึงสามหมื่นคนทีเดียว นับว่าไม่น้อยเลยครับในสมัยนั้น

๓. รักมิตร หรือ รักบัณฑิต ในสมัยรัชกาลที่ ๓ พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ทรงพระปรีชาสามารถมากในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการปกครอง การค้าขายกับต่างประเทศ (รัชกาลที่ ๒ ทรงสัพยอกท่านว่า"เจ้าสัว") ได้มีการเริ่มต้นเจริญสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศอันได้แก่ อังกฤษ, อเมริกา ฯลฯ โดยเริ่มต้นจากการค้านั่นเอง ดังนั้นจึงเป็นยุคที่ทรงโปรดปรานซุบเลี้ยงคนที่ตั้งใจทำการอย่างจริงจัง มากกว่าพวกประจบสอพลอ

๔. สนิทธรรม ในสมัยรัชกาลที่ ๔ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ก็เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า พระองค์ท่านทรงออกผนวชนานถึง ๒๗ พรรษา ตลอดรัชกาลที่ ๓ เลยก็ว่าได้ จะเรียกว่าบวชลี้ภัยการเมืองก็ได้ เพราะขนาดออกบวชแล้ว ยังไม่วายถูกใส่ร้ายป้ายสี ว่าจะก่อการกบฏเลยครึบ(ดิ้นะครับที่ล้นเกล้ารัชกาลที่ ๓ ท่านทรงมีน้ำพระทัยหนักแน่น เอือกเย็น ไม่หุบเบา) ดังนั้นเมื่อพระองค์ท่านลาสิกขาขึ้นครองราชย์ตามคำกราบบังคมทูลเชิญของข้าราชการบริพารจึงทรงฝึกฝนในธรรม สนับสนุนการเผยแผ่จริยธรรม ตลอดจนการพระศาสนาต่างๆ พระองค์เองก็ทรงชดชวถือศีล ๘ อย่างเคร่งครัด พึงธรรมทุกวันธรรมสวดจะจึงเรียกยุคนี้ว่า"ยุคสนิทธธรรม"

๕. จำเอนขาด ในสมัยรัชกาลที่ ๕ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จัดเป็นยุคที่น่าเศร้าใจอีกยุคสมัยหนึ่ง เพราะเป็นสมัยที่พวกตะวันตก โดยเฉพาะอังกฤษ และฝรั่งเศส กำลังแข่งขันกันรุกรานที่เข้ายึดประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคเอเชีย เป็นเมืองขึ้น หรือที่เรียกกันว่า "ยุคล่าอาณานิคม" เมืองสยามของไทยเรานั้น เป็นเมืองรักสงบ เปรียบเสมือนลูกแกะ ไม่มีเขี้ยวเล็บอะไรที่จะไปต่อกรกับชาติมหาอำนาจอย่างกับอังกฤษและฝรั่งเศส ประเทศเพื่อนบ้านรอบ ๆ ไทยเราก็คือโดนเขากวาดเรียบไปหมดแล้ว เหลือพี่ไทยอยู่เจ้าเดียวเท่านั้น ดังนั้นในสมัยนี้ ทั้งอังกฤษและฝรั่งเศส จึงบีบไทยทุกด้าน หาเรื่องทุกอย่าง ที่จะเป้นเหตุยกทัพบุกยึดประเทศให้ได้ แต่ด้วยพระปรีชาญาณแห่งองค์สมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง พระองค์ได้ดำเนินวิเทศโยบายอย่างรัดกุม ทรงเสด็จประพาสยุโรป ถึง ๒ หน รวมไปถึงรัสเซียมหาสมุทรของไทยในสมัยนั้นด้วย นับว่าเป็นผลสำเร็จอย่างดียิ่งเพราะไทยเราได้เพื่อนเอาไว้เป็นไม้กันหมา ถึงกระนั้นก็เถอะ ไทยเราจำเป็นต้องยอมเสียดินแดนส่วนน้อยเพื่อรักษาส่วนใหญ่เอาไว้ คือไม่ให้เกิดสงครามจนเราพ้ต้องเสียเอกราช คือเสียดินแดนฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง (ร.ศ ๑๑๒ หรือ พ.ศ. ๒๔๓๖) แก่ฝรั่งเศส หลังจากทีในปี พ.ศ.๒๔๓๗ ได้เสียคว้นสิบสองจุไทย ให้มันไปแล้ว (ขออนุญาตใช้คำว่ามัน เพราะพฤติกรรมเยี่ยงอันทาล) ต่อมามันก็หาเรื่องอีก ได้ออกทัพเรือไปยึดจันทบุรีเอาไว้ ไทยต้องยอมมันอีก โดยยกดินแดนฝั่งขวาแม่น้ำโขง และเมืองหลวงพระบาง ให้เจ้าเศษฝรั่งไปครอบครอง ให้ไปร้องไห้ไปละครึบ ให้จนกว่ามันจะพอใจหรือไม่สามารถหาเรื่องเราได้อีกแล้ว ต้องจำเอนขาดเพื่อรักษาชีวิต หรือผืนดินแผ่นใหญ่เอาไว้ให้ลูกหลานจนทุกวันนี้ (เรื่องของไอเศษฝรั่งนี้มันยังทำแสบ โดยวางแผนปลงพระชนม์รัชกาลที่ ๕ เมื่อคราวเสด็จประพาสบ้านเมืองของมันเป็นอย่างแยบยล เรื่องราวจะเป็นอย่างไร โปรดติดตามอ่านในตอน "คำพยากรณ์หลวงปู่เอี่ยม กับ ร.๕"

ส่วนอังกฤษนั้น ค่อยยังช้วน่อยหนอย ไม่ถึงกับพาลหาเรื่องนัก โดยในปี พ.ศ. ๒๔๕๒ ไทยเรายอมทำสัญญา ยกดินแดนหัวเมืองทางมาลาญ คือ ไทรบุรี กลันตัน ตรังกานู และปะลิส ให้อังกฤษ เพื่อแลกกับสิทธิสภาพนอกอาณาเขต หรือ อำนาจอศาลกงสุล

"จำเอนขาด" จึงเป็นยุคที่จำเป็นต้องเสียแขน ขา เพื่อรักษาชีวิต ดีกว่าเป็นเมืองขึ้นทั้งเมือง

๖. ราษฎรโจร (ราชโจร) ในสมัยรัชกาลที่ ๖ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นยุคที่ไทยเรามีการนิยมของนอก มีการฟุ้งเฟ้อ เอาอย่าง เลียนแบบ วัฒนธรรมตะวันตก โดยเฉพาะในหมู่ข้าราชการบริพาร ขุนน้ำขุนนางในราชสำนัก มีการแต่งตั้งยศถาบรรดาศักดิ์กันมากเกินไป จนแทบจะไม่มี ความหมาย เป็นยุคเริ่มต้นแห่งภัยพิบัติในด้านเศรษฐกิจที่จะตามมาในยุคต่อไป การกระทำเช่นนี้ถือว่าเป็นการปล้นชาติ ปล้นแผ่นดิน ทำลายแผ่นดินทางอ้อม ในสมัยนี้มีผู้คิดปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองเหมือนกัน แต่ทำไม่สำเร็จกลายเป็นกบฏไป (กบฏ รศ.๑๓๐)

๗. ขนร็อกทุกซ์ ในสมัยรัชกาลที่ ๗ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว จัดเป็นยุคที่ผู้คนพลเมืองต้องประสบกับภาวะ "ข้าวยากหมากแพง" ผู้คนอดอยาก แร้นแค้นด้วยสภาวะเศรษฐกิจหลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ และผลสืบเนื่องมาจากการฟุ้งเฟ้อในรัชกาลก่อน มีการปลดข้าราชการออกเพราะไม่มีเงินเบี้ยหวัด เงินปีให้ เป็นสมัยที่เริ่มให้ประชาชนมีสิทธิมีเสียงร้องทุกข์ แสดงความคิดเห็นจนกระทั่งมีการกระทำที่รุนแรงถึงขั้นปฏิวัติยึดอำนาจ ให้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบกษัตริย์ มาเป็นประชาธิปไตย จนในที่สุดพระองค์ต้องทรงสละราชสมบัติ และเสด็จไปสวรรคต ณ ต่างประเทศ

๘. ยุคทมิฬ ในสมัยรัชกาลที่ ๘ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล จัดเป็นอีกยุคหนึ่งที่ประวัติศาสตร์ชาติไทยต้องจารึกไว้ไม่มีวันลืม เพราะองค์ในหลวงอันเป็นที่รักยิ่งของเรา ทรงถูกลอบปลงพระชนม์ ถึงแก่สวรรคต แม้จนกระทั่งปัจจุบันนี้ คดีก็ยังคลุมเครือ เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ เป็นที่กินแหนงแคลงใจของคนทั่วไปถึงสาเหตุแห่งการลอบปลงพระชนม์ และผู้บงการ บ้านเมืองในยุคที่เริ่มเปลี่ยนแปลงการปกครองนี้ จัดเป็นยุคที่มีการแย่งชิงอำนาจ มีการปฏิวัติ รัฐประหาร เช่นผ่านคนไทยด้วยกันเองจัดได้ว่าเป็น "ยุคทมิฬ" ยุคแห่งความเหี้ยมโหด ไร้ความปราณีและศีลธรรมอย่างแท้จริง

๙. ถิ่นตาขาว (ถิ่นกาขาว) ในยุคสมัยปัจจุบันแห่งองค์ล้นเกล้า ฯ รัชกาลที่ ๙ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระภัทรมหาราชเจ้า มีชื่อเรียกยุคนี้น่า "ถิ่นตาขาว" ซึ่งคงจะหมายถึงพวกฝรั่งตาน้ำข้าวละกระมัง เพราะเป็นยุคที่องค์พระประมุขของเรา พร้อมด้วยองค์พระราชินี ได้เสด็จพระราชดำเนินเจริญสัมพันธไมตรีกับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก โดยเฉพาะซีกโลกทางด้านตะวันตก นอกจากนั้นแล้วยังทรงต้อนรับพระราชอาคันตุกะจากประเทศต่าง ๆ ที่มาเยือนอย่างมากมายเช่นกัน ฝรั่งตาน้ำข้าวเองก็ "อะเมซิ่งไทยแลนด์" ไม่น้อย พากันมาเที่ยวเยี่ยมเยียน ไร่ที่ติดใจชาวไทย รสอาหารแบบไทยๆ บรรยากาศแบบไทยๆ ก็ตั้งรกรากอยู่เมืองไทยซะเลย ฝรั่งบางกลุ่ม ลงทุนซื้อเกาะทั้งเกาะทำโรงแรม กลายเป็นถิ่นฐานของพวกเขาไปซะแล้ว ที่สำคัญมีกองทุนชาวต่างประเทศ ลงทุนซื้อหนี้เน่าราคาถูกๆ ไล่บี้ฟ้องร้องบังคับคนไทยเอากำไรอีกที เหตุนี้กระมังจึงเรียกยุคนี้น่า "ถิ่นตาขาว" และอีกคำหนึ่งที่เพี้ยนเสียงไปเป็น "กาขาว" ละ หมายความว่าอย่างไร ตอนแรกกะผมนึกเท่าไรก็ไม่ออก ว่า "ตา" จะเป็น "กา" ไปได้อย่างไร แต่พอมาระยะ ๕-๖ ปีให้หลังมานี้ก็ถึง "บางอ้อ" ไม่ใช่พี่ไทยเลี้ยงอีกาสีขาวหรอกครับ เพราะกายังงงเสีย กายมนัก็ดำวันยังค่ำ แต่ คนไทยเราไม่เจียมบอดี หรือไม่เจียมตนนะซิคะครับ ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยเหมือนสมัยรัชกาลที่ ๖ ไม่ผิดเพี้ยนเลยคือมีการนิยมของนอก มีการใช้จ่ายที่เกินตัว ฟุ้งเฟ้อ เท่อหิม อยากรได้อะไรเป็นต้องได้ ขนาดลงทุนเป็นหนี้เป็นสินเขาดอกเบี้ยสูงขนาดไหนก็เอา เห็นผิดเป็นชอบ เห็นดำเป็นขาว เหมือนอีกาที่ขนดำก็อยากจะทำให้มันขาว คราวนี้แหม่ชัดหรือยังว่า ทำไมเมืองไทยถึงเป็น "ถิ่นกาขาว" หรือ"ถิ่นตาขาว" ไม่รู้ลองไปถามไอ้พวกฝรั่ง " IMF " ดู แล้วจะรู้ไปถึงกันบั้งหัวใจ อีกอย่างหนึ่ง คนยุคนี้ อาจจะเห็นแก่ได้ เห็นแก่ตัว และไม่ยอมต่อสู้กับสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ถึงขนาดเรียกได้ว่า "ซั้ข้าตาขาว" หรือ "ซั้ขลาดตาขาว" ก็อาจจะเป็นได้เช่นกันครับ

๑๐. ขาวศิริไลซ์ หมายถึงยุคที่ ๑๐ หรือรัชกาลที่ ๑๐ ซึ่งยังไม่ถึง มีผู้ตีความกันต่าง ๆ นานาเมื่อดูจากความหมายแล้ว คำนี้มาจากภาษาอังกฤษ หมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง สงบสุขร่มเย็น ดังนั้นก็เป็นอันเชื่อชมกันกันได้เลยว่า ในรัชสมัยต่อไป ประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของเราจะต้องเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้า มั่นคงในทุกด้าน ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ประชาชนจะอยู่ร่วมกันด้วยความร่มเย็นเป็นสุข หน้าขึ้นตาบานกันทุกถ้วนหน้า จริงเท็จประการใด กาลเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ครับ.

คัดลอกจากเฟสบุ๊คใน timeline ของพิชญ พงษ์พิทักษ์